

ABBI WAXMAN

Drbny z předměstí

*Pomluvte sousedy dřív,
než pomluví
oni vás*

motto

Drbny z předměstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Abbi Waxman
Drbny z předměstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A B B I W A X M A N

Drbny z předměstí

*Pomluvte sousedy dřív,
než pomluví
oni vás*

—

Praha 2021

Přeložil Jakub Chodil

Mým třem dcerám: Julii, Charlotte a Kate. Ať se vaše životy obejdou bez dramatu, jedině že by bylo fakt zábavné.

A také dětem z mého sousedství: Eve, Hannah, Millie, Louisovi, Avery, Trumanovi, Charlotte, Henrymu, Chele, Sofii, Stelle, Nolanovi, Rosettě, Juliette, Ruby Fern a Nerys. Bez vás by to bylo jenom pouhé místo k životu.

Poděkování

Ráda bych poděkovala všem v LPQ, Larchmont a The Hatchery, kteří mi poskytují nekonečnou řadu šálků kávy a místo k práci: Wilderovi, Kacy, Vanesse, Carterovi, Amy, Marii a Talii. Pokud jsem na někoho zapoměla, není to proto, že bych si ho nevážila, ale proto, že nejsem dokonalá.

Ráda bych poděkovala své editorce, Kate Seaverové, která mou práci konstruktivně chválí a jedním dechem navrhuje změny, které ji nepředstavitelně vylepšují.

Dále chci poděkovat Margalo Chellas Goldbachové, báječnému, chytrému a kreativnímu dítěti, které mě inspirovalo k napsání zvláště působivého záchvatu vzteku a kterému na něj teď, bohužel, nebude dovoleno zapomenout.

Nakonec bych ráda zmínila, že ačkoli Larchmont je skutečná čtvrť v Los Angeles a mnoho míst, která popisují, jsou skutečná, všechny postavy jsou zcela fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými lidmi je neúmyslná a čistě náhodná. Použila jsem představivost, jak už to spisovatelé dělávají.

Postavy

Rodina Bloomových

Michael

Frances

Ava (14)

Milo (10)

Alexandra (Lally) (4)

Rodina Porterových

Charlie

Anne

Theo (10)

Kate (6)

Rodina Hortonových

Bill

Julie

Lucas (4)

Rodina Carter-Gillespieových

Iris

Sara

Wyatt (6)

Je úžasné, kolik děcek se nacpe do jednoho minivanu, když je tam opatrně naskládáte a dodržíte jen tu nejzákladnější možnou úroveň bezpečí. Úplně vzadu jsou čtyři, dvě z nich se přitom nasoukaly na místo běžně vyčleněné pro jedno dítě. Ty dvě byly připoutány jedním záchranným pásem, což je jak nelegální, tak hloupé, ale tak to chodí – a díky bohu za to, že jsou tak hubené. Frances Bloomová vždyc-ky tak trochu věřila, že kdyby došlo k autonehodě, tlak všech těch tělíček na sebe by je udržel na místě. Stačilo by deset vteřin konzultace s fyzikem, aby změnila názor, jenže ona žádného neznala. Vzhledem k tomu, že v dopravním shonu málokdy zrychlila nad třicítku, možná měla pravdu. Řídila opatrně, zvláště když měla v autě děti cizích lidí, zatím nemusela svoji pomatenou teorii testovat.

Uprostřed seděli ti dva nejmenší, v bezpečí pořádných autosedaček. A vedle ní vpředu trůnila její nejstarší dcera Ava, ovládající CD přehrávač tak, jak to umí jen teenager. Sedm dětí, genetický arsenál čtyř rodin. Stačila by jediná bouračka a celá čtvrť by chodila týden na pohřby. Na tom samozřejmě nebylo nic k smíchu. Frances prostě jen občas napadaly takové věci. Co s tím má dělat? Lepší je nechat to plynout než se jim bránit a stresovat se jimi.

Tyhle společné jízdy dělám už tak dlouho, pomyslela si. Asi není dobrým znamením, že bouračka zní jako pouze jedna z mnoha možností, spíš než jako něco, čemu je třeba za každou cenu zabránit. Ale upřímně, člověk má jen jedny nervy – otráví ho usměřňovat věčné hádky nad cédéčky, nad tím, kdo musí sedět uprostřed, nebo nad tím, jestli se můžou koukat na DVD, což nemůžou – a nikdy nemohli, ani v dobách, kdy přehrávač v autě fungoval. Když byli v plném počtu, jako toho rána, byla to taková divočina, že by i tlupa paviánů zmlkla a v úžasu se jim obdivovala. Berte v potaz, že tohle byly prvotřídní děti, potomci kreativních lidí, velkých myslitelů, kteří nad nimi žasli, když byly miminky, podporovali je v sebevyjádření, když se staly batolaty, a přáli si, aby na ně byli dříve tvrdší, když teď dospěli do věku, kdy dokázaly odmlouvat.

Vzadu seděli sourozenci jejích sousedů Anne a Charlieho Porterových: Kate a Theo. Milá jména, ne tak milé děti. Šestiletá Kate se specializovala na útoky ze zálohy, často celou cestu seděla potichu a číhala, jen aby pak svého bratra zuřivě vystrčila ven z vozu. Theo, kterému bylo deset, to nikdy nečekal. Ne že by byl hloupý, to ne, prostě to nikdy nečekal. Theo osobně dával přednost čelnímu fyzickému útoku, někdy doprovázenému ječením do uší. Bůh ví, jak by svoje chování vysvětlili na terapii.

Zaklesnutí mezi nimi, jako dva karbanátky, byli její syn Milo, také mu bylo deset let, a jeho bratranec Wyatt, tomu bylo šest. Ani to nebyli skuteční bratrance, byli bratrance z druhého kolene nebo tak něco. Wyattova matka se jmenuje Iris a je vlastně Francesinou sestřenicí, ale je jednodušší říkat o dětech, že jsou bratrance a nekomplikovat to. Wyatt si užíval výhod života se dvěma matkami – ta druhá

byla herečka, známá jako „Poklad Ameriky“. Netajila se, že je lesba, jen Americe to bylo zřejmě fuk.

Přímo za ní – takže se mohla natáhnout dozadu a podávat jim na červené věci, což bylo často potřeba – sedělo její nejmladší dítě, Lally, a syn souseda Billa, Lucas. Oběma byly čtyři roky. Tahle komplikovaná spolujízda se časem vyvíjela. Zpočátku se všichni rodiče snažili řídit na střídačku, ale brzy se ukázalo, že je jednodušší, když to všechno objede Frances, která má stejně děti v každé škole. Sama to tak upřednostňovala. Jako jediná z rodičů „nepracovala“ (nebudeme se rýpat v tom, kdo se více nadře. Jestli rodiče, kteří zůstávají s dětmi doma, nebo ti v zaměstnání. Shodněme se prostě, že je to pro nás všechny na pytel a hodme to za hlavu), takže se nepotřebovala nikam hnát, dokonce často řídila v pyžamu. Nenáviděla taky ten pocit doma potom, co se děcka za řevu a nářku připravila k odchodu – jak hledala a ztrácela boty, lovila knížky a batohy a čepice a bůhvíco, což si všechno mohla připravit předem večer. Ne že by jí to vadilo. Vyštrachala se ze dveří a po chodníku k cizímu autu... Měla z toho pocit, jako kdyby zůstala napospas, jako kdyby ji zapomněli na nádraží nebo jako když se vrátila do prázdného domu v době, kdy sama chodila do školy. *Já chci jít taky*, fňukalo její vnitřní dítě a její vnější dospělák se nabídl, že bude všechny vozit a všichni byli spokojení.

Jako první vypustila děcka ze základky, potom Avu u její školy a nakonec Lally a Lucase u školky, kde je musela osobně zapsat. Přečetla jim pohádku, možná dvě, a pak se s nimi rozloučila u okna, občas předstírala, že svého potomka nemůže najít... „Kde je Lally? Jé, tady je!“ Bože, to je to nikdy neomrzí? A pak měla volno. Mohla svobodně jet nakoupit. Mohla svobodně domů. Mohla se svobodně

rozjet proti nejbližší zdi, což by možná preferovala, kdyby se nemusela za tři hodiny vrátit a vyzvednout Lucase a Lally. Frances uvažovala, kolik lidí taky udolává ta nekonečná nuda, ale štrachají dál, starají se o děti, zvedají brčka, aby se jimi nezadusila zvířata, sbírají špunty, knoflíky nebo cokoli jiného, vyměňují baterky v požárním alarmu, sotva se ozve to první varovné *píp*. Možná tohle se tím myslí, když se říká, že lidé zůstávají pohromadě jen kvůli dětem. S manželstvím to přece nemá vůbec nic společného.

Frances zastavila na parkovišti u základky. Ava vyskočila ven a povzdechla si, jako kdyby byla čtrnáctiletá dívka z viktoriánské doby, které začíná směna v uhelném dole. Otevřela dveře a pokynula zeširoka rukou.

„Větší děti už můžou uprchnout. Ukončete výstup a nástup a dejte bacha na zběsilé matky s mobilem u ucha.“

Děti si už odepnuly pásy a vyhrnuly se ven. Když míjely Avu, plácly si s ní. Kate se zarazila a Frances se otočila, aby se podívala, co se děje. Tvářička malé holčičky byla plná napětí.

„Copak, zlato?“

Kate vzhledla k Frances a roztrásla se jí brada.

„Nechala jsem doma ruličky od toaletáku.“

„Ach.“ Frances vrhla pohledem po svojí nejstarší dceři. Ava pokrčila rameny a nahlédla zpátky do otevřeného minivanu.

„V autě nejsou.“

„Hmm, dobrá.“ Frances se na Kate usmála. „Paní učitelka bude mít určitě spoustu ruliček navíc.“ Poslala za ty roky do školy asi tři tisíce ruliček od toaletáku. Měla

podezření, že z nich asi staví urychlovač částic, možná přesnou repliku newyorského metra. Snad místo vlakových souprav nepoužívali tu další věc související se záchody.

„Ne, já musím mít vlastní.“ Kateiny oči se zalily slzami a indikátor nasranosti poskočil na rudý stupeň. „Potřebuju je na školní projekt. Všichni ostatní je budou mít.“

Frances zvážila své možnosti. Na jednu stranu, Kate je jenom šest, takže nejenže přežije trauma z toho, že nemá ruličky od toaletáku, ale taky na ně zapomene. Ale na druhou stranu byla členkou mafie podobné organizace, známé jako první třída slečny Lolliové, jejíž členové trhali ty nejslabší kusy na cucky jako smečka vlků jehňata. Zapomenout ruličky od toaletáku a muset si je půjčit je událost, které je třeba se za každou cenu vyhnout. Není to samé, jako kdyby se počůrala, to samozřejmě ne, neodnese si tím přezdívkou, které se nezbaví až do vysoké, ale nebylo to úplně ideální.

„Mamka je dala do tašky, ale zapomněla mi ji předat.“ Do hlasu se jí vetřel chladný ocelový tón. Frances zírala na malého andílka, kterému jeho matka říkala „sladoušku“. Kate potemněly oči jako žralokovi. Věděla, že dostane, co chce, jedinou otázkou je kdy. *Jsem mladší než ty, stařeno*, konstatovaly její oči. *A zůstanu na tomto místě, dokud ti záda neohne věk a pak tě srazím k zemi, pošlapu tvoje křehké kosti a dostanu ruličky od toaletáku, které chce.*

„Tak fajn, Kate. Až odvezu Avu, vrátím se ti pro ruličky, jo, a pak ti je přivezu do školy.“ Frances věděla, že je zneužívána, ale nevadilo jí to. Měla měkké srdce a byla schopná s tím žít.

Ava se vrátila na své sedadlo a potřásla hlavou nad slabostí své matky. Slabostí, které také ráda využívala.

„Děkuju, Frances!“ Kate se rozzářila jako sluníčko, otočila se a odběhla, v okamžiku se změnila z roztřeseného oukropečka ve veselého andílka. Někdo za ní v dlouhé řadě aut zatroubil. *Dobře, říkalo to zatroubení, počkali jsme, zatímco jsi řešila nějakou mini krizi, kterou jsi vyvolala sama svou mizernou výchovou, protože my jsme už takoví dobřáci, ale teď už by ses mohla hnout, protože my všichni v téhle řadě máme spoustu práce.* Je úžasné, kolik se toho dá vyjádřit vteřinou troubení.

Frances omluvně zamávala rukou z okýnka a projela branou ven.

Do půl hodiny odvezla ostatní děti a byla zpátky u Annina domu. Mít na starosti rozvoz nebyl tak náročný úkol, jak si ostatní rodiče mysleli: všechny tři školy byly blízko domu a všechny čtyři rodiny žily ve stejné ulici. Frances vyběhla k Anniným dveřím, cestou otočila hlavu a spatřila svého kocoura Carltona, jak na ni zírá. Zamávala mu. Zvíře zamrkalo a odvrátilo pohled, jako kdyby se za ně oba stydělo.

Zlehka zaklepala na dveře, ale nikdo nepřišel otevřít. Možná Anne šla zase do postele. Otočila klikou a otevřela, rozhlédla se kolem. Jo, tamhle je taška s ruličkami. Vzala ji a chystala se za sebou zavřít, když si všimla Anne ležící na podlaze s tváří odvrácenou a dlouhými vlasy rozhozenými po koberci.

„Anne! Do háje, jsi v pohodě?“ Sotva to ale vyslovila, začal její mozek zpracovávat, na co se ve skutečnosti dívala. Anne na podlaze, to sedí. Ale pak otočila hlavu a Frances došlo, že je v pořádku. Ve skutečnosti byla víc než v pořádku. Frances instinktivně překročila práh a viděla, že Anne je nahá, tváře má zrudlé a mezi nohama jí klečí muž s hlavou skrytou kdesi pod linií jejího pasu.

„Krucí...“ Frances uhnula pohledem a začala couvat ze dveří. „Promiň, Anne, Kate zapomněla ruličky od toaletáku...“ Jako idiot pozvedla tašku z Whole Foods. No jasně, tím se to zlepšilo, že načapala Anne a Charlieho, jak si dávají rychlovku na podlaze v obýváku. To nic, přišla sem jenom pro ruličky od toaletáku. O nic nešlo, jde se dál.

Tomu muži konečně došlo, že je něco špatně, zvedl hlavu a pohlédl nejdřív na Anne a pak na to, na co upírala oči ona. Na to, co způsobilo, že její doteď rudá tvář tak prudce zbledla.

Frances už byla skoro pryč, dveře se zavíraly, ale stačila si povšimnout, že ten muž vůbec není Charlie. Byl to někdo úplně jiný.

2

Anne zavřela oči a otrásla se. Frances dovnitř pustila průvan, spolu s potenciálním koncem světa.

Mladší muž si opřel tvář o její stehno a plaše se na ni usmál.

„Ehm... Budu hádat, nechtěla jsi, aby mě tu ta ženská viděla.“

Anne zavrtěla hlavou, přenesla váhu a vytáhla zpod něj nohy, přitáhla si je k hrudi a zakryla se. „Ne. I když je pravda, že ze všech lidí, kteří se v těch dveřích mohli objevit, je ona ta nejmenší pohroma.“

„Tvoje kamarádka, ne jeho?“

Pokrčila rameny. „Je kamarádka nás obou, ale nic mu neprozradí, pravděpodobně o tom nebude mluvit ani se mnou.“ Uvědomila si, že má stále erekcí, bůh žehnej jeho výdrž. Kdyby byla mladší, cítila by povinnost ho vykourit – ale ty dny byly dávno za ní.

„Víš jistě, že si mě všimla?“ Richard se nevzdal naděje, že to s ní někam povede, a pokusil se ji políbit na koleno. Třeba ho vykourí aspoň jako cenu útěchy.

Zamračila se na něj. Vyškrábala se na nohy, otočila se a natáhla se pro noční košili, kterou na sobě měla, než dorazil. Dostali se jen na podlahu obývacího pokoje, neviděli se tak

dlouho. Kdyby vyšli nahoru do ložnice, na jejich tajemství by nikdo nepřišel, pomyslela si Anne. Ale z představy, že by s tímhle hochem píchala v manželské posteli, jí bylo šoufl. Ne že by manželská postel moc píchání zažila, ale i tak.

Richard jí hleděl do obličej, když si zakryla tělo. Už asi potisící dumal, co se té ženě děje v hlavě. Mátla ho a znepokojovala. Strašně ho to k ní táhlo i přesto, že věděl, že to, co spolu provozují, je totální karmická sebevražda. Pověděl o tomhle vztahu jedné kamarádce – ženě, se kterou chodíval na vysoké, ale ze které se vyklubala mnohem lepší kamarádka než přítelkyně. Poprvé za několik let se na něj doopravdy rozčílila.

„Ona má děti?“ Richard nemohl zapomenout na ten znechucený výraz v její tváři.

Pokusil se to zamluvit. „Nechci po ní, aby je opustila. Je to jenom úlet.“

Kamarádka to viděla jinak a nenechala se zmást. „Tohle skončí průserem, nemůže to dopadnout nijak jinak. Nemůžu uvěřit, že seš tak sobeckej. Kvůli sexu! Už ti není sedmnáct, do prdele, to ho nezvládneš udržet v kalhotách?“

Richard se díval na Anne, na její záda, jak odchází z pokoje. Svázala si tmavě hnědé vlasy do uzlu. Přišlo mu to jako kouzlo, kdykoli se díval, jak něco takového dělá. Chtěl jí pro sebe od první chvíle, kdy ji poznal. Tím horečným způsobem, který si pamatoval ze střední, kdy se mu postavil, sotva se nějaká holka ocitla nablízku. Myslel, že má tohle období už dávno za sebou. Byl dospělý, platil daně, chodil do práce. Žil tři roky se ženou, kupoval jí tampony, mluvil s ní přes dveře koupelny, zatímco seděla na záchodě, každý večer se díval, jak se svléká, a každé ráno, jak se obléká. Chystal se na manželství, poznal to. Máma do něj

pořád ryla, kdy se konečně dočká vnoučat. Ale potom se jejich vztah rozpadl, prakticky omylem, jako kdyby někde při štafetě zapomněli kolík a běželi stále dál a dál, aniž si toho všimli. Překvapilo ho, jak málo ho zasáhlo, když se odstěhovala.

Jenže pak potkal v obchodě s výtvarnými potřebami Anne. Oba si chtěli koupit poslední kus speciálního ručního papíru. Začalo to přátelsky, oba nabízeli papír tomu druhému. Pak ji přemluvil, aby si ho vzala, a postávali před obchodem a bavili se o umění... Když se na něj usmála, vzrušilo ho to. Se ženami to uměl, byl hezký, umělecky založený a tak trochu odtažitý. Málokdy se setkal s odmítnutím. Ale když ji požádal o číslo, zasmála se, začervenala se a odmítla. Byla vdaná, měla děti. Dokonce ho pošádli-la, že zve na rande ženu, která by mohla být jeho matkou, což vůbec nebyla pravda, nedělilo je od sebe ani deset let. Vytrval, najednou ho posedlo šílenství, které nepoznával, a řekl jí pravdu: že ji chce vzít do postele a zamotat jí hlavu, že nikdy nepotkal krásnější ženu, že jeho byt je jen čtyři bloky daleko a nikdo se o tom nedozví. *Nikdo se o tom nikdy nedozví, Anne, pojď se mnou a poddej se mi, dovol mi zajet ti rukama do vlasů a rozžhavit tě.*

A Anne, tak zvyklá na rutinu, že ani nehleděla dál než na večer daného dne, řekla ano. Vejít do jeho skromného bytu bylo jako protlačit se mezi kožichy a kabáty ve skříni a vynořit se v Narnii. Odvázala se a Richard spatřil Anne, jakou nikdo nikdy dříve nepoznal.

Celá ta aféra pro něj byla neskutečná záležitost, přechodné období, jako kocovina nebo dny mezi Vánoci a Novým rokem. Intenzivní sex, proložený dlouhým tichem a dny, kdy Anne brala děti do Disneylandu, hádala se s manželem, vařila jídla, která všichni brali za samozřej-

most, zkoušela si staré oblečení, které jí najednou opět padlo, rozhodovala se to mezi nimi ukončit a pak brala telefon, aby mu ještě jednou naposledy zavolala. Znal jediné sex a ticho, samozřejmě, ale zajímal se i o to ostatní.

Slyšel ji v kuchyni. Posbíral své oblečení, rozházené po podlaze, a začal se oblékat. Třeba Anne dělala kafe, těmi svými štíhlými, zkušenými prsty. Třeba trhala briošku a štourala z ní džem. Nebo si třeba podřezávala zápěstí jedním z těch drahých keramických nožů, které měla tak v oblibě. Sevřelo se mu hrdlo a poskočil, jak se snažil nasoukat do džínů.

Anne se v kuchyni natáhla pro kávu a hlavou se jí honilo, co dělá Richard v obýváku. Snad se oblékal. Hrozně ji rozhodilo, když spatřila Frances. Chtěla jenom, aby vypadl. Otevřela sáček s kávou a proklela ten drátek v papíře, který ho držel zavřený. Proč vůbec dělají tyhle sáčky, ke kterým je ten drátek přilepený? Měla mnohem radši ty sáčky, u kterých byl drátek jejich součástí. Integrovaný, integrální, to je fuk. Tenhle drátek vždycky nakonec upadl a pak sáček nešel zavřít. Nakonec se stane, že jednoho rána, kdy se bude zdát, že už nic nemůže být horší, otevřete skříňku, pytlík se převrhne, během pádu se otočí a rozmetá mletou kávu všude po kuchyňské desce i po podlaze, takže kafe rozšlapete po celém domě a zanesete ho do koberců, kde navěky ulpí podobně jako maková semínka v zubech. Hodila neuzavíratelný pytlík, stále ze tří čtvrtin plný, do koše. *Preventivně se takové kalamitě vyhnou*, pomyslela si pro sebe a zlehka se usmála, navzdory tomu, jak pevně tiskla rty k sobě.

Richard k ní přišel zezadu, jeho ruce přejely po hedvábné noční košilce na jejích bocích, prsty majetnický sevřely její stehna. Lišila se od mladších žen, se kterými obvykle spal. Nebyla dokonalá. Měla širší boky, i přes její

útlý pas, a zadek neměla zpevněný posilovnou. Ale neměl jí nikdy dost. Každou noc o ní snil. Měl sto chutí ji okamžitě ohnout přes kuchyňskou desku a dokončit to, co začali v obýváku.

Anne se mu jemně vymanila ze sevření. Nalila si do hrnku mléko a pozvednutím obočí ho vyzvala, jestli si dá taky. Zavrtěl hlavou. „Asi bych měl jít, co? Nějak cítím, že je nejvyšší čas.“

Anne uvažovala, jak tuhle záležitost vysvětlí Frances. Richard byl bez pochyby nádherný, mladý a sexy, takové kliše. Jenže to ji na něm nepřitahovalo, i když se to tak dalo snadněji vysvětlit. Líbilo se jí, jak mluví, jaké používá výrazy, občasné popkulturní reference, které jí unikaly, ta jinakost. Zajímal se o to, co mu říkala. Přišla mu neobvyklá a moudrá, vážil si jejích zkušeností. Na škodu nebylo ani to, že po ní bez přestání toužil, takže když jí došla slova, došlo na sex.

Její manžel, Charlie, ji velice miloval, jenomže způsobem, jakým člověk miluje sourozence, se všemi neduhy a vadami, které takové vztahy měly. Když řekla něco vtipného, slyšel to, když si na sebe vzala něco nového, všiml si toho, ale ptal se, jestli to koupila ve slevě. Richardovi připadala fascinující. Charliemu připadala schopná a silná. Richard ji chtěl uspokojit jazykem, pohroužit se do jejího těla, strčit do ní své prsty a pak je s lascivním úšklebkem olizovat. Charliemu nevadilo počkat na další den. *Jo zlato, to nic, bez problému, já to chápu, pojďme se jen přitulit.*

„Myslím, že bys měl jít, jo. Napíšeme si.“ V rukou svírala svůj hrnek s kávou, na kterém stálo: **NEJLEPŠÍ MÁMA NA SVĚTĚ.**

Vyšel ven zadními dveřmi a ona se od něj odvrátila dříve, než vůbec zmizel ze zahrady.

3

Frances ohromovalo, že jí nohy dokázaly normálně nést, jako kdyby se nic nestalo, když mířila ke svému domu. Ptáci zpívali, chodník se jí nerozevíral pod nohama a její kocour stále stál tam, kde ho viděla předtím, olizoval si ocas. Točila se jí hlava, připadala si malátná, jako kdyby gravitace úplně dobře nefungovala nebo jako kdyby do sebe omylem kopl čtyři panáky Jägermeistera.

„Hej, Fran!“ Frances poděšeně trhla hlavou a spatřila svoji sestřenicí Iris, jak přechází ulici směrem k ní, celá uříčená z posilovny. „Všechno v pořádku? Choval se Wyatt slušně?“

„Ovšem.“ I hlas jí fungoval. Bylo to k neuvěření. „Byl úplně zlatíčko, jako vždy.“ Dokázala hovořit, aniž by vyžbleptla, co právě viděla. Tak snadná přetvářka.

„Pro tebe jo. Když je s náma, chová se, jako kdyby ho zplodil ďábel.“

„Možná jste měly věnovat trochu větší pozornost profilu dárce.“

„Myslíš?“ zazubila se Iris. „Říkáš, že Nick O’Deamus třeba není přes sto osmdesát centimetrů vysoký krasavec a geolog s irskými kořeny, jak tvrdil?“

„Jo... *Mezi mé koníčky patří sbírání minerálů, jako je*

sulfur nebo síra, broušení kosy a nahánění duší do věčného zatracení. Musíš si to taky přečíst celý.“

Iris se zasmála. Byla vysoká, blondatá a s ostře řezanými rysy. S Frances spolu v podstatě vyrůstaly, jejich matky totiž byly sestry, které bydlely čtyři ulice od sebe v Upper West Side na Manhattanu. Když se Iris a Sara, tehdy neúspěšná herečka s občasným štěkem v televizní reklamě, přestěhovaly do L. A., pobídly Frances, aby šla s nimi. Když se pak prodával dům ve stejné ulici, Iris zavolala Frances a ponoukla ji, ať po nabídce skočí. Ona a Michael se odhodlali přestěhovat a nechali všechno za sebou. Zatím toho neměli důvod litovat. Samozřejmě, tento den může všechno změnit.

„Jsi v pohodě?“ Iris si ji prohlédla zblízka.

Frances napadlo, že jí o tom poví. Byl by to tak hezký pocit, prostě to ze sebe vychrlit a zbavit se blížící se migrény, ale pak si uvědomila, že to nemůže udělat. Neměla tušení, proč Anne nasazuje Charliemu parohy. Nechápala, proč by se takhle vystavovala nebezpečí, ale nemůže nikomu prozradit, co viděla. To byla *omerta* mezi přáteli.

„Je mi fajn, jenom jsem unavená, normálka.“

„Jak to poznáš?“ Iris se objala rukama. „Nejsi pořád trošičku unavená?“ Frances se upjatě usmála a Iris dodala: „Co kdybys zašla domů a chvilku si zdřímla? Máš čas, než budeš muset jet vyzvednout Lally, ne?“

„Jo. To asi není špatný nápad.“ Frances sestřenku objala a pokračovala ke svému domovu.

Iris se za ní dívala a divila se, co se stalo. Sama pro sebe pokrčila rameny – ať to bylo cokoli, nakonec se to projeví. Jako vždycky.

Frances ve dveřích přivítalo zvonění telefonu. Mechanický hlas opakoval: *Volá Anne Pooorteroovááá... Volá Anne Pooorteroovááá...*

Jak jinak, zamručela si pro sebe Frances. Zničehonic ji popadl vztek. *Běž do prdele!*

Začala vykládat myčku a nechala přístroj, aby zvedl hovor za ni.

„Tady Anne. Prosím, přijď si se mnou promluvit.“ *Cvak.*

Víš co, běž do prdele podruhé, pomyslela si Anne a s klidek rovnala hrnky dnem vzhůru do prosklené skříňky. *Běž do prdele za to, že jsi mi zničila můj pečlivě uspořádaný život, ve kterém jsou všechny moje kamarádky stejně šťastné jako já. Ve kterém budeme lepší než naši rodiče, ve kterém budeme šťastné a vychováme své děti bez vzteku a frustrace. Běž do prdele, že jsi neuhlídala tohle překvapení, ty sobecká krávo!*

Telefon se opět rozzvonil. Frances mlaskla jazykem a náhle se rozhodla ho zvednout.

„Tady Anne.“

„Jo.“

„Můžeme si promluvit?“

„Ano. Musíš ale přijít sem. Uklízím.“

„Dobře.“

„Dobře, tak za chvíli jsem tam.“ *Až si utřeš sperma ze stehen, ty děvko!*

„Zatím.“ Anne zavěsila.

Frances zapnula kávovar a mrkla se do ledničky, jestli má smetanu. Vytáhla sušenky a položila jich pár na talířek. Drobky nametla do středu stolu, sebrala je do dlaně a vyhodila je do dřezu. Vyložila zbylé nádoby z myčky a naplnila ji novým. Vrátila krabice s cereáliemi od snídaně zpátky do skříňky a otřela kuchyňskou desku. Narovнала

židle kolem stolu. Ještě jednou zkontrolovala, že je v lednici smetana. Odskočila si na záchod, a když se na sebe podívala v koupelně v zrcadle, zíral na ni obličej její matky.

Anne pozvedla hrníček, který jí Frances vždycky dávala – suvenýr, který jednou Anne přivezla z Benátek. Bílé a modré pruhy a červený šátek gondoliéra vždycky působily tak vesele. Anne pohlédla na talířek se sušenkami. „Ty jsi dělala sama?“

Frances přikývla.

Anne si ze zvyku jednu vzala. „Byl rozvoz v pohodě?“

Frances znova přikývla. „Až na incident s ruličkami od toaletáku jo.“ *Ano, pojďme se bavit o ruličkách od toaletáku.*

„Jo. Připravila jsem jí je, ale nejspíš si je zapomněla vzít. Díky, že ses pro ně vrátila.“ *Díky, že jsi odhalila moje tajemství.*

„To nic.“ *Až na to, že jsem je ještě tvojí dceři nezavezla. Tak trochu jsem pozapomněla. Ještě jsem se nerozhodla, jestli musí trpět za tvoje hříchy.*

Ticho. Další sušenka.

Byly kamarádkami asi pět let, ode dne, kdy je Iris a Sara seznámily. Vždycky spolu vycházely dobře, obě se zajímaly o stejné věci – své děti, své domy, svá manželství, své nádeje, své profily na Pinterestu. Nebyly si bůhvíjak blízké, spíš byly kamarádkami jen proto, že bydlely blízko a kamarádily se spolu jejich děti. A taky kvůli tomu společnému odvozu do školy. Když na sebe narazily na ulici, zastavily se a objaly se, krátce si popovídaly, shodly se, že si spolu někdy musí dát oběd, a tak dvakrát do roka na něj opravdu zašly. Obě považovaly svůj vztah za přátelský, obě si navzájem dělaly radost, ale kdyby se jedna z nich odstě-

hovala, pouze by si slíbily, že zůstanou v kontaktu, ale ne-
zůstaly by. No vida, a jak se to má teď – teď je k sobě pou-
talo něco zbrusu nového.

Frances si usrkla kávy. „Takže, jak dlouho už spíš s tím
chlapem?“

Anne pokrčila rameny. „Šest měsíců.“ Její hlas byl vy-
rovnaný, jako kdyby se jí Frances zeptala na něco dalšího
o ruličkách od toaletního papíru.

„Předpokládám, že Charlie o ničem neví?“

„Neví.“

„Miluješ ho?“

„Charlieho?“

„Toho chlapa.“

„Jmenuje se Richard.“

„Je mi ukradený, jak se jmenuje, Anne. Miluješ ho?“

„Ne.“

„Tak proč, pokud dovolíš, dáváš všanc štěstí svých dětí,
abys s ním mohla mít sex?“

Frances hořely tváře a v očích se jí leskly slzy. Anne
se na ni dívala a cítila podráždění, že jí takhle odsuzuje.
Přestože ji měla upřímně ráda, zcela jí věřila a viděla, jak
moc ji to bolí.

„Nemám tušení.“

„To své děti nemiluješ?“

„Miluju je víc než cokoliv na světě.“

„No, zřejmě ne tolik, abys nespala s tímhle chlapem
a neriskovala, že na to Charlie přijde, zničí ho to, rozve-
de se s tebou, začne spor o děti a přinutí je vybrat si mezi
vámi dvěma.“ Frances se postavila, aby si dolila kávu, ji-
nak by totiž hrnkem praštila do Anniny klidné, elegantní
a krásné tváře. Annin klid byla jedna z věcí, kterou na ní
měla Frances nejradši. Vždycky obdivovala její vyrovná-

nost a přála si mít aspoň desetinu té elegance. Najednou Frances napadlo, jestli to nebylo způsobeno mentální zastalostí nebo sociopatickou poruchou. Třeba se Anne na všechny dívala, jako kdyby byli židle nebo něco takového, necítila ani ždíbec empatie.

Frances se k ní otočila čelem. „Jak to, že jsem z toho tak vytočená, a ty ne? To ti přeskočilo nebo co? Já myslela, že jste s Charliem šťastní.“

„To jsme.“

Frances se zasmála.

Zazvonil zvonek.

Sara Gillespieová, manželka Francesiny sestřenice Iris, byla tak slavná, že ji lidé zastavovali na ulici. Ne tak slavná, že by nebyla schopná po ulici ani projít, ale poznávali ji často. Vždycky hrála tu lehce praštěnou, ale rozkošnou holku odvedle, předurčenou k milostným nezdarům až do doby, než přijede ten rytíř na bílém koni. Hrozí jí, že navždy ztratí svůj optimismus a vstřícnost, když vtom *bác*, krásnému princovi dojde, že bez ní nemůže žít, a požádá ji o ruku. Byla chytrá, takže střídala mezi velkými romantickými komediami a břitkými, sarkastickými nezávislými filmy, které nevydělávaly peníze, zato sbíraly ceny. Málokdy dávala rozhovory, do televize chodila jenom podporovat charity nebo aby zvýšila povědomí o nějaké humanitární krizi. Lidé věděli, že je lesba, nikdy to nebylo přísně střežené tajemství, ale dokázali to z nějakého důvodu nebrat na vědomí. Možná jí svět dával soukromí a respekt, který sám očekával pro sebe. Sama Sara nad tím krčila rameny, a když vstoupila do Francesiny kuchyně, smála se zrovna nad časopisem, který držela v ruce.

„Píšou tady – jéé, ahoj, Anne –, že opouštím Iris kvůli tomuhle chlapovi, ať je to ksakru, kdo chce, a že jsem se rozhodla, že jsem přece jen hetero.“ Sklonila se, aby Anne políbila na tvář, a pak si ukořistila sušenku. „Neruším vás od něčeho zajímavého? Vypadáte obě strašně vážně.“

„Ne, vůbec ne.“ Anne se na ni usmála. „Jenom si povídáme, víš.“

„Aha, bezva. Jsem ráda, že tu jsi, zašla jsem si sem pro Francesinu radu a ty mi můžeš poskytnout druhý názor. Chci pro Iris uspořádat party, jako překvapení na její narozeniny, a zajímá mě, co na to říkáte.“ Sedla si na okraj stolu, bylo to jedno z jejích poznávacích znamení. Sedala si na kuchyňskou desku, nebo na zem do tureckého sedu, nebo si otáčela židli a seděla s opěradlem mezi nohama. Na normální židli seděla standardním způsobem jediné tehdy, když byla rozrušená.

Frances jí připravovala hrnek kafe. „U vás doma?“

„Možná, co myslíte?“ Sara si přejela rukou po krátkých, vlnitých, světlých vlasech, pečlivě ostříhaných a upravených tak, aby vypadala, že zrovna vstala z postele. Úpravou zevnějšku trávila spoustu času, nakonec to byla její práce. A stálo ji spoustu peněz a úsilí, aby to nebylo znát.

„Proč ne, může to být zábava. Jaká party? Něco formálního na večer, nebo přes den s děčkama?“

Sara si převzala od Frances šálek kávy a posloužila si další sušenkou. „To jsou báječný sušenky, bez tuku, že jo?“ Zazubila se a odpověděla Frances na otázku. „Napadlo mě, že by bylo super, kdyby to začalo jako něco náhodného a pak to postupně přerostlo v naplánovanou událost.“ Obě ženy krčily čelo, takže to rozvedla. „Zkuste si to představit jako prostý oběd s Frances, Michaelem a dětmi. Přijdou k nám, budou mít narozeninový dort, který Frances

upekla, a já budu mít přichystané talíře se sendviči a salát a tak. Něco z Trader Joe's, nic ohromujícího, chápete? Prostě běžná věc.“ Zazubila se. „Ale potom se ozve zvonek a za dveřmi stojí Anne, Charlie a jejich děti, a kdo by to řekl, taky přinesli nějaké jídlo, a já odkudsi vylovím další talíř se sendviči a možná i talíř se zeleninou, kdo ví. A pak se znovu ozve zvonek a přijde Maggie a Melanie, ty přinesou víno, a pak... Rozumíte? Nakonec se tam sejdou úplně všichni a Iris po chvíli dojde, že to bylo celé naplánované, a já tak nebudu muset chystat složitou výmluvu, proč ji vytáhnout z domu.“ Sara vypadala, že překypuje nadšením.

Frances pokývala hlavou. „Já myslím, že to je skvělý nápad. Jdu do toho, určitě.“

Anne se zamračila. „Ale takhle přijdeme o ten okamžik, kdy zvoláme: Překvapení!“

Sara zavrtěla hlavou. „Iris taková překvapení nesnáší. Nesnáší je. Takhle to na ni můžu přichystat, aniž by jí praskla cévka nebo by na to zareagovala špatně. Nakonec jsou to její narozeniny.“

„Jo,“ dodala Frances suše a s nicneříkajícím výrazem se otočila k Anne. „Ne každý má rád ten pocit, když mu druží něco tají za zády.“

„Přesně!“ zahihňala se Sara. „A jídlo budu moct schovat u tebe doma, že jo?“

„Jasně, to bude nejlepší.“

„A napadlo mě, že někde uprostřed celé akce nechám dovézt nafukovací hrad, aby se děti měly čím zabavit.“

„Pěkný.“

„Jupí! Fajn, tak to by bylo. Teď už si jenom musím dát pozor, abych během příštích pár týdnů nic neprozradila, a bude to v pohodě.“ Sklouzla dolů ze stolu, popadla ještě jednu sušenku a obě ženy objala.

„Jak to děláš, že sníš tolik sušenek a seš tak hubená? Tak trochu tě nenávidím.“ Anne to pronesla s úsměvem. A jak tak Frances Anne pozorovala, jak předstírá, že je normální, že má normální přátelství, že jí záleží na lidech, zatímco se s nimi vesele baví, najednou na ni dolehla únava. Připadala si jako po měsíci s novorozencem, tak byla unavená.

Sara se zatvářila překvapeně. „Půjdu domů a tam se vyzvracím. Oni to tak nedělají všichni?“

Frances se zasmála. „Ne, já ty sušenky ukládám do zvláštních zásobáren na stehnech.“

„Aha. No, to je ta druhá možnost.“ Frances doprovodila Saru ke dveřím, dívala se za ní, jak jde po ulici a prakticky poskakuje pod vlivem vší té energie, která z ní prýští. Není divu, že je tak štíhlá, celý její život byl jedno cvičení.

Frances nechala otevřené dveře, aby dovnitř pustila trochu čerstvého vzduchu, a vrátila se do kuchyně.

Když se Iris podívala, jak Frances vchází do svého domu, otočila se a na okamžik se rozhlédla po ulici. Sara nikde. Iris se zamračila a zamířila dovnitř. Přemýšlela, kde se její manželka zdržela. Sara vyrazila do města hodně brzy, musela opravit nějakou chybu v dabingu, ale měla se vrátit domů na brunch. Iris potom, co Frances vyzvedla Wyatta, vyběhla na lekci spinningu a pak pro skořicové suky od Acme, které Sara tak zbožňovala. Na tom nesejde. Na Sarinu občasnou nespolehlivost byla zvyklá. Fajn, pravidelnou nespolehlivost. Ji samotnou čekala odpoledne schůzka, ale měla ještě spoustu času. Její práce byla stejně na jedno brdo. Chodila na schůzky spíš už jen proto, aby mohla dokázat, že se s ní lidé chtěli scházet, že se nestala neviditelnou.

„Ahoj Rosco.“ Pes se z ní mohl pomátnout, ocas mu skoro nebyl vidět, jak rychle jím vrtěl. Sklonila se, podržela ho za ušima a pohládila ho po hlavě. Byl to vořech, velice vtípně namixovaný. Jeho jednotlivé části nevypadaly, že patří k sobě. Měl hlavu malou jako liška, válcovité tělo jako jezevčík, nohy teriéra a ocas zlatého retrívra. Bohužel to nebyl nejhezčí vzhled. Nebyl ani tak roztomilý, spíše evokoval *Ostrov doktora Moreaua*. Ale Iris ho spatři-

la v útulku a hned věděla, že to je pes pro ni. Vypadal, že se tak trochu stydí, že jeho zevnějšek neladí s jeho nitrem. Sama dobře věděla, jaký je to pocit.

Zarazila se – není to Sařino auto? Zastavilo, nezajelo na jejich příjezdovou cestu, takže pokrčila rameny a zamířila do kuchyně s Roscem v patách. Nejdřív kafe, pak vyložit myčku, potom prádlo. Staré dobré body jedna, dva, tři každého rána. Alespoň teoreticky měly se Sarou vyrovnané povinnosti, jako to bylo u mnoha lesbických párů, které znala. Dělili se o práci. Až na to, že teorie a praxe jsou dvě různé věci. Když měla Sara plné ruce práce, Iris vzala domácí práce za ni, ale nějak se jí ta laskavost nikdy nevrátila. A když se pak Saře uvolnil harmonogram, nevzala na sebe zčástky všechny povinnosti. Sara měla za úkol vyprazdňovat myčku. Iris ji měla plnit. Sara měla prát. Iris měla prádlo dávat do sušičky. Všechno to dávalo smysl, ale nic z toho v poslední době nefungovalo.

Iris měla ráda, když bylo čisto, otravoval ji nepořádek a přeplněné stoly. Byla výkonná: vyprazdňovala, doplňovala, otírala povrchy, hledala zapomenuté nádoby, dolévala saponát a mýdlo, mačkala tlačítka a zavírala dvířka. Pak se postavila, vypila si svoje vlažné kafe a koukala přitom do prázdna. Dům byl tichý, tak tichý, že slyšela tikání hodin v patře nad ní. Měla dojem, že zvenčí působí klidná a vyrovnaná, ale uvnitř pomalu šílela, protože chtěla mít další dítě a Sara byla proti. Nadhodila to, ale Sara to zamítla s tím, že jí přijde, že všechno je ideální tak, jak to je, proč měnit něco, co funguje, a tak, takže se na to zapomnělo. Iris si nebyla jistá, proč na ni víc nezatlačila, ale každopádně to neudělala.

Iris si opláchla hrnek a zastavila myčku, aby ho do ní přidala. Vyvalila se z ní pára a nechutný smrad ohřátého

starého jídla a slané vody, takže zadržela dech a odvrátila se, zatímco rukou šmátrala po volném místě na hrnek.

Nemohla na to dítě přestat myslet. Sara byla ráda, že Wyatt je už ve věku, kdy mají s Iris více svobody. *Díky bohu, že zase můžeme spát celou noc*, říkala. *Nebo Není to fajn, že ho můžeme nechat doma s holkou na hlídání a vyjít si ven?* A Iris vždycky pokyvovala hlavou, protože ano, bylo to fajn a vážila si toho, že to tak jde. A přitom měla tak neodbytnou potřebu mít další dítě, která sílila, čím úpěnlivěji se jí bránila.

Plakala, kdykoli dostala menstruaci, a vydávala se do šatníku, kde schovávala Wyattovy maličké oblečky z doby, kdy byl miminkem. Sara myslela, že je vyhodila, a nějakých se skutečně zbavila. Jedna její dobrá kamarádka „omylem“ otěhotněla, když byl její manžel na vážkách ohledně třetího dítěte, a Iris štválo, že nemá takovou možnost. Počít Wyattova byla pěkná magořina. Vyžadovalo to týdny příprav, právníky pro všechny zúčastněné strany, teploměry a doktory. Sama by se nebránila nějaké domácí metodě početí, ale Sara chtěla mít jistotu a trvala na lékařském zásahu. Sara byla z vidiny dítěte nadšená. Byla jako u vytržení, když byla Iris těhotná, ukazovala všem na place snímky z ultrazvuku a těšila se ze své rozrůstající se rodiny. Ale teď už toho měla dost. Byla spokojená, a pokud věděla, že Iris touží po dalším těhotenství a dítěti, o které se může starat, nedávala to najevo.

„Rosco, myslíš si, že by byl Wyatt jednou za čas schopný posbírat si po sobě hračky?“ Rosco mlčel, ale tvářil se, že je na její straně. Iris se posadila na podlahu ve Wyattově pokoji a házela hračky do různých kbelíků a košů, umně rozestavěných po obvodu místnosti. Sara najala úžasného designéra, aby upravil Wyattův pokoj. Vypadal